

De woorden van de stilte

Woorden moeten klinken, want zonder woorden geen weten
Zonder woorden zouden we wijze lessen van het verleden vergeten

Toch zouden we liever alles uit onze gedachten willen laten verdwijnen
Doen alsof dat wat ooit was, geen deel van ons kan beschrijven

Maar wanneer er lettergrepen zijn die onze monden niet willen maken
Dan is het de waarheid die in de zoektocht naar woorden het hardst kan raken

De waarheid is niet altijd te horen, die zit onder het geluid
Net een vage, soms ondefinieerbare achtergrondruis

Een ruis van verloren verhalen, vergeten verdriet
Het zijn de littekens in het geheugen, die je niet altijd ziet

Want in ons felle licht, wordt de schaduw soms overschenen
Wat kunnen wij in dit andere licht dan voor oud verdriet betekenen?

Toch, alles wat wordt geboren in voorbij, leeft voort in later
Het zout van elke traan zit nog in ons water

En daar waar we vrijheid vieren is ooit de wreedste strijd verloren
Daar waar de roodste rozen bloeien is ooit het roodste bloed vergoten

Als je kijkt om je heen, kun je dat geloven?

Woorden moeten klinken,
Maar waar er geen woorden zijn, is er altijd nog stilte

Als een luisterend oor voor de stem van het ongehoorde
Want soms is de stilte sterker dan woorden

Marit Donker, 2022